

Ἀγγλίας, ἐπῆλθε δὲ, ὡς εἶπειν, στάσις, ἂν οὐχὶ διακοπή, τῶν διπλωματικῶν σχέσεων μεταξὺ ὑπουργείου καὶ πρεσβείας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κωλέτου ὁ βασιλεὺς Ὅθων ἐζήτησε παρὰ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Λάυσις, ὅπως ἐπέλθῃ συνεννόησις μεταξὺ τῶν δύο κυβερνήσεων καὶ συνεπείᾳ τούτου διορίσθῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Λάυσις ὁ Οὐάιτ. Ὁ νέος πληρεξούσιος συνεφώνησε μετὰ τοῦ τότε ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ Γ. Γλαράκη (1849) ὅπως ἴον δοθῇ ἀπάντησις τῆς Ἑλλ. κυβερνήσεως, ἐπὶ δωδεκαετιᾶν σιωπῶσης, ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀρμοστοῦ τῶν Ἰονίων Νήσων ἵνα ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν Ἰόνιον πολιτείαν τὰ κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ 1800 εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα νησιδία πέριξ τῆς Πελοποννήσου ἐν τῷ ἰονίῳ πελάγει. 2ον δοθῇ ἀνῆλθοσ ἀποζημιώσις εἰς τὸν Πατζέρινον διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ὄχλου γενομένην διαρπαγὴν τῶν ἐπίπλων αὐτοῦ καθ' ἣν ἡμέραν ἐκαίετο τὸ ἀνδρείκειον τοῦ Ἰούδα. 3ον Πληρωθῇ τῷ Φίνλαῦ ἡ ἀξία οἰκοπέδου υἱος περιληφθέντος ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ. 4ον δοθῇ ἀποζημιώσις εἰς πλοίαρχόν τινα Κεφαλλῆνα ληστευθέντα ἐντὸς τοῦ πλοίου του ἐν τῷ Ἀχελῷ. Τούτων δὲ γενομένων ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις παρητήετο πάσης ἄλλης ἀπαιτήσεως. Ἄνευ ἀναβολῆς ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς ἐπελήφθη τῆς ἐκπληρώσεως τῶν συμφωνηθέντων, καὶ ἀνέθηκεν εἰς τὸν Γεν. Γραμματέα τοῦ ὑπουργείου, τὸν πολὺν τότε Χ. Δηλιγιάννην, τὴν σύνταξιν ὑπομνήματος ἐπὶ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἄρμοστοῦ τῶν ἰονίων νήσων. Τὸ ὑπόμνημα συνετάχθη καὶ ὑπεβλήθη τῷ Βασιλεῖ, ὅστις δὲν ἐπέκρινε τὴν ἀπάντησιν καὶ συνέστησε τῷ ὑπουργῷ νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τοῦ Συμβούλου τοῦ ὑπουργείου κ. Προβελέγγιου, καὶ τοῦ γράφοντος, ὡς ἔχοντος εἰδικὰς γνώσεις περὶ τοῦ προκειμένου (ἤμην τότε Πρωτοδικὸς ἐντὸς αὐτοῦ).

Διακόπτω τὸ κύριον θέμα, ἵνα ἐξηγήσω τὴν σύστασιν ταύτην τοῦ Βασιλέως Ὅθωνος. Κατὰ Ἰούνιον 1847 στασιασὰς ὁ Θ. Γρίβας κατέλαβε μετὰ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ τὸν Παλαιοχαλῖα ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς λευκάδος, ἀπεστάλη δὲ μία κονοιοφόρος ὅπως προσβάλλῃ τοὺς στασιαστάς, ἀλλ' ἡ ἰόνιος κυβερνήσις ἠμπόδισεν αὐτὸν νὰ εἰσπλεύσῃ ἐν τῷ κόλπῳ ἀξιοῦσα ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῶν ὑδάτων αὐτοῦ. Ὁ Ιω. Κολέτης Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τοῦ τότε τοῦ Εἰσαγγελέως παρ' Ἐφέταις Νικολάου Βαλασαμάκη, ὅστις ἀπετανθῇ ἐπὶ τούτῳ πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῇ βασει τῆς συνθήκης δι' ἧς ἡ Τουρκία παρεχώρησε τὴν νῆσον τῆς Λευκάδος εἰς τὴν Ἑνετικὴν δημοκρατίαν καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ διεθνούς δικαίου συνέταξα ὑπόμνημα ὑποστηρίζων ὅτι ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ κόλπου εἶχεν ἴσον δικαίωμα ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἰόνιος πολιτεία. Τὸ ὑπόμνημα ὑπέβαλεν ὁ Κωλέτης τῷ Βασιλεῖ εἰπὼν ὅτι ἦτο ἔργον ἰδικόν μου. Ὁ Βασιλεὺς ἐπέκρινεν αὐτὸ, διέταξε νὰ ἀνακοινωθῇ εἰς τὰς ἐνάς δυνάμεις καὶ τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον ἀνγνωρίσαν τὴν

ὀρθότητα τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρημάτων, ἤτησε συγγνώμην διὰ τὴν πράξιν τοῦ Ἀρμοστοῦ.

Τούτο ὁ βασιλεὺς Ὅθων ἐνεθυμείτο ὅτε διέταξε τὸν Γλαράκην νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῶν νησιδίων τὰ ὅποια ἀντεποιεῖτο ὁ Ἀρμοστὴς ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἰόνιον Πολιτείαν ἦσαν δὲ ταῦτα αἱ Αἰχίναδες, ἡ Ὀγεία, ἡ « Κρήτη, ἡ Σφακτηρία, αἱ οἰνοῦσαι, ἡ Ἐλαφόνησος ἄλλα τινὰ ἐρημόνησα, καὶ ὁ Βασιλεὺς Ὅθων δικαίως διατείνεται ὅτι καὶ ἡ παραχώρησις αὐτῶν καθίστα τὴν Ἀγγλίαν κυρίαν τῆς δυτικῆς, παραλίας καὶ τῶν λιμένων τοῦ Βασιλείου, ἀλλ' ἐζήτηί ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπέκρυσιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Ἀρμοστοῦ.

Ὁ Γλαράκης ὅστις καὶ πρότερον μ' ἐτίμα διὰ τῆς φιλίας αὐτοῦ μὲ περιεκάλεσεν κατὰ παρχηγελίαν τοῦ Βασιλέως νὰ μεταβῶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ἔνθα εὔρον τὸν κ. Δηλιγιάννην καὶ τὸν κ. Προβελέγγιον. Ὁ Γεν. Γραμματεὺς μᾶς ἀνέγνωσε τὸ ὑπόμνημά του, δι' οὗ ἀποδεχόμενος ὡς βásiμον τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ Ἀρμοστοῦ, παρίστα ὅτι διὰ τῆς παραχωρήσεως τῶν αἰτουμένων νησιδίων ἐμηνειζέτο ἐκ δυσμῶν ἡ ἐροθετικὴ γραμμὴ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξελιπάρει παρὰ τῆς φιλίας ἡ λ ο ς Ἀγγλίας, πρὸς ταῖς ἄλλαις αὐτῆς εὐεργεσίαι, τὴν δώρησιν τῶν αἰτουμένων νησιδίων.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Διήγημα τῆς Ἀγγλίδος κ. Σμίθ.)

Ἡ μικρὰ Γερτρούδη, δεκαέτις τὴν ἡλικίαν ἦτο τὸ πρεσβύτερον τῶν πέντε τέκνων Γερμανοῦ χωρικοῦ ἔχοντος ἀγροτικὴν οἰκίαν καὶ ὀλίγα στρέμματα γῆς. Ἡ μικρὰ αὐτῶν οἰκία ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ χωρίου, ἀφώριζον κατάφυτοι ἔκτενεῖς λειμῶνες καὶ ὑψηλοὶ λόφοι κεκαλυμμένοι ὑπὸ ἀμπελώνων. Ὁ πατήρ τῆς Γερτρούδης εἶχεν ὀλίγα χρήματα· ὅταν ὁμως τὰ προϊόντα ἦσαν ἀφθονα καὶ οἱ καιροὶ εὐνοϊκοί, ὄχι μόνον εἶχεν ἀρκετὰ διὰ τὴν οἰκογενεῖάν του, ἀλλ' ἔτι πλεόν καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς πτωχοῦς. Ἦτο ὄντως ἑορτὴ ὅταν ἡ ὥρα τῆς συγκομιδῆς ἐφθανε· πάντες ἐφέροντο ἀνά τοὺς ἐκτεταμένους λειμῶνας βοηθοῦντες ἀλλήλοις εἰς τὴν συναξιν τῶν ὠραίων ἐρυθρῶν μῆλων καὶ τῶν κιτρίνων ἀπιδίων καθότι ἡ μεγάλη κοιλάς ἦτο πλήρης παντοειδῶν ὀπωροφόρων δένδρων. Ὄραιοτέρα ὁμως παρίστατο ἡ εἰκὼν κατὰ τὸ φθινόπωρον ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἀνήρχοντο τοὺς λόφους διὰ νὰ τρυγήσωσι τὰς σταφυλάς· ὅπσθεν αὐτῶν εἶχον ἐξηρητημένον εἶδος τι κανίστρου ἐν ᾧ οἱ παῖδες ἐξεκένουν τὰ μικρὰ των κανίστρα τὰ πλήρη

ώραίων ἐρυθρολεύκων σταφυλῶν.

Ἡ μικρὰ Γερτρούδη, τὸ εὐφύεστατον καὶ εὐθυμον τοῦτο μικρὸν κοράσιον, ὑπεχρεοῦτο πολλάκις νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα της καὶ φροντίζη μετ' αὐτῆς περὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της, μέχρις οὗ κατὰ μικρὸν ἀπέβη τακτικωτάτη κορασίς. Ἐξεγείρετο λίαν ἐνωρίς τὴν πρωίαν καὶ ἤναπτε τὸ πῦρ ἐν τῇ ἐστία, ἐνῶ ἡ μήτηρ της ἤμελε τὴν ἀγελάδα: πολλάκις δ' ὅταν οἱ ἄλλοι εἰσῆρχοντο, τὸ φιλόπονον μικρὸν κοράσιον εἶχεν ἤδη καθαρῶς καλῶς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης παραθέσει πινάκιον πλῆρες φαγητοῦ ἑτοιμον διὰ πρόγευμα. Ἄν κατ' ἐποχὴν τινα τοῦ ἔτους δὲν εἶχον πολλὴν ἐργασίαν, ἡ μικρὰ Γερτρούδη ἐπορεύετο εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πάντοτε νὰ πράττη τοῦτο ἐλευθέρως. Ἐνίοτε ἡ μήτηρ της ὤφειλε νὰ πλῆρη, καὶ ἡ Γερτρούδη τότε ἐκράτει τὸ βρέφος· ἄλλοτε, ὥφειλε νὰ βοηθῇ αὐτὴν εἰς τοὺς ἀγροῦς; ἢ καὶ ν' ἀκολουθῇ τὸν πατέρα της εἰς τὴν ἀγορὰν· ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ μάθῃ πολλά γράμματα· ἡγάπα ὅμως πολὺ νὰ πηγαίνη εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ τοῦτο ἴσως συνέβαινε διότι δὲν ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ φοιτᾷ καθ' ἑκάστην, καθότι οἱ ἄνθρωποι φροντίζουσιν ὀλίγον περὶ πραγμάτων ὧν εἰσέτι δὲν ἔλαβον ἀνάγκην. Πᾶν ὅ,τι προ πάντων ἡγάπα ἐξ ὧν ἐδιδάσκετο ἐν τῷ σχολεῖῳ ἦτο τὸ ἄδειν· ἐθεώρει μάλιστα ἑαυτὴν εὐτυχῆ, ὅταν ἠδύνατο νὰ ἐνώσῃ τὴν φωνὴν της μετὰ τῶν παιδῶν τοῦ χωρίου, εἰς τοὺς ὠραίους ὕμνους καὶ τὰ τερπνά τοῦ σχολεῖου ἀσμάτια. Πολλάκις ὅταν ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ἐπὶ τοῦ ἀμαξιδίου τοῦ πατρὸς της ἐψάλλε τοσοῦτον θελκτικὰ μετὰ τὴν καθαρὰν αὐτῆς φωνήν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι παρετήρουν μετ' εὐχαριστήσεως τὸ ὠραῖον της πρόσωπον κράζοντες: «Τὶ εὐτυχὲς κοράσιον!»

Ἡμέραν τινα εἶχεν ἡδὴ ἐπιστρέψει μετὰ τοῦ πατρὸς της, ὅστις καὶ διέταξεν αὐτὴν νὰ φέρῃ τὰ κάβιστρα τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν σκευοθήκην, ὅπισθεν τοῦ προαυλίου.

Ἐένος τις παρετήρει ὅπισθεν τοῦ χθαμαλοῦ τοίχου καὶ μόλις ἰδὼν αὐτὴν, τὴν προσκαλεῖ μετὰ τὸ ὄνομά της. «Γερτρούδη, εἶπεν, ἔλθε ἐδῶ μίαν στιγμὴν.»

Ἡ Γερτρούδη, μὴ φοβηθεῖσα ποσῶς, ἔστρεξεν ἀμέσως πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τί θέλει.

«Ἐν ἐκ τῶν ἀρνίων τοῦ πατρὸς σου περιεπλέχθη ἐκεῖ εἰς τὸν φράκτιν, εἶπεν· ἔλθε κάτω καὶ θὰ τὸ ἐλευθερώσω πρὸς χάριν σου.»

Ἡ Γερτρούδη δὲν ὑπωπευθῆ κακόν τι ἄλλ' ἐσπευσεν ἀμέσως καὶ ἠκολούθησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ πολὺ μέχρις οὗ τέλος ἀφίκοντο εἰς τὴν ἀκραν τοῦ φράκτου· ἄλλ' οὐδὲν ἀρνίον ἐφαίνετο ἐκεῖ.

«Πρέπει νὰ ἔφυγεν· εἶπεν ὁ ξένος, ἔλθε μετ' ἐμοῦ ὀλίγον ἔτι· θὰ τὸ εὐρωμεν καθ' ὁδὸν ἴσως.»

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Γερτρούδη ἐδειλίασεν ὀλίγον καὶ λέγουσα ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ ἡ μήτηρ της λάβῃ ἀνάγκην αὐτῆς, διηυθύνθη πρὸς τὰ ὀπίσω· ἄλλ' ὁ ξένος ἀρπάζει αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐμβάλλει τι εἰς τὸ στόμα της, ὅπως τῇ κωλύσῃ τὴν φωνήν, καὶ ἐξαλλος τρέχει μετ' αὐτῆς εἰς τὸν δρόμον, ὅπου μικρὰ τις ἀμαξα ἵστατο καὶ ἐν ἧ τὴν

ρίπτει· ζευγνύει τότε τὸν ἵππον, τὸν δεδεμένον ἀπὸ τινος δένδρου, καὶ καθίσας ἐμπρός, σπεύδει ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Πολλάκις ἡ πτωχὴ Γερτρούδη ἐπειράθη νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ στόμα της, ὅπως καλέσῃ εἰς βοήθειαν· ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας διέτρεξαν τὸν μονήρη δρόμον, ἕως οὗ ὁ ἵππος ἀπαυδήσας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του· τότε πλέον καὶ ἡ πτωχὴ Γερτρούδη ἠλευθερώθη τοῦ φιμώτρου, ὁ δὲ συνοδοιπόρος τῇ λέγει· «ὅτι δὲν ἐμελλε ποσῶς νὰ τὴν κακοποιήσῃ, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐξάγων μαχαίριον τὸ δεικνύει πρὸς τὸ κατετρομασμένον κοράσιον λέγων: «ἐάν τοιμήσῃς νὰ εἶπῃς λέξιν εἰς τινα περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν σε ἀτήγαγον, θ' ἀναγκασθῶ νὰ σε φονεύσω.»

Ἐστάθμευσαν πλησίον μιᾶς σιταποθήκης ἐν ἧ καὶ εἰσῆλθον· ὁ ξένος παραθέσας πινάκιον φαγητοῦ βιάζει τὴν Γερτρούδην νὰ φάγῃ· ἀλλὰ τὸ ταλαίπωρον κοράσιον δὲν ἠδύνατο ν' ἀνταποκριθῇ τῇ θελήσει τοῦ κυρίου του· τεταραγμένον, ὄνειρεύεται τὸ παρελθὸν καὶ εὐρίσκει ἄσυλον ἐν τῷ ὕπνῳ. Ὁ ξένος οὗτος, Γερμανὸς ὦν τὸ γένος, εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἄλλας σχεδὸν τὰς πόλεις τοῦ κόσμου· διήλθεν ὅλον τοῦ τὸν βίον περιπλανώμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ νῦν δ' ἔφερον ἐμπορεύματά τινα πρὸς πώλησιν εἰς τὴν γειννιάζουσαν πόλιν, ἐνθα πολλάκις εἶδε τὴν μικρὰν Γερτρούδην καὶ ἤκουσεν αὐτὴν ἄδουσαν. «Τοιοῦτο κοράσιον, διανοήθη, ἤθελεν εἶνε ἀκριβῶς ὅ,τι ἐγὼ ζητῶ· ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ φωνὴ του θὰ μοὶ γείνη νέα τύχη.» Ἐχάρη δ' ὅταν εἶδε τὸ πτωχὸν κοράσιον κοιμώμενον, διότι καίτοι κακὸς ἄνθρωπος, δὲν ἦτο ἄνευ αἰσθημάτων.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐπλανῶντο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἡ δὲ πτωχὴ Γερτρούδη καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δυστυχεστέρα, ἂν καὶ ὁ συνοδοιπόρος της προσεπάθει πράγματι νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Τέλος, ἀφίκοντο εἰς μεγάλην παράλιον πόλιν, ἐνθα ὁ Μύλλερ—διότι οὕτως ἐκαλεῖτο—πωλεῖ τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξάν αὐτοῦ καὶ εἶτα ἀπέρχεται μετ' αὐτῆς εἰς Ἀγγλίαν. Ἡ Γερτρούδη ἠσθένησεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ τόσον βαρέως, ὥστε περὶ οὐδενὸς ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ· μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφθασαν εἰς Λονδίνον, ὅπου ὁ Μύλλερ τῇ ἔδειξε πολλὰ καὶ θαυμαστά πράγματα. Ἐσπέραν τινα προσκαλεῖ αὐτὴν καὶ τῇ λέγει: Βλέπεις ὅτι ἐξόδευσα σχεδὸν ὅλα μου τὰ χρήματα· πρέπει λοιπὸν νὰ φροντίσωμεν περὶ πορισμοῦ τῶν πρὸς τὸ ζῆν· προσηνέχθῃς καλῶς μέχρι τοῦδε καὶ, ἂν ἐξακολουθήσῃς οὕτω, θὰ σε πέμψω ταχέως πρὸς τὸν οἶκόν σου καὶ πάλιν· πρέπει ὅμως πρῶτον νὰ με βοηθήσῃς ἵνα κερδίσω ὀλίγα χρήματα.»

«Καὶ πῶς θὰ συντελέτω εἰς τὸ νὰ κερδίσῃς χρήματα; εἶπε στεναζούσα ἡ μικρὰ κόρη.

«Ἐχέεις ὠραίας φωνὴν καὶ δύνασαι νὰ ψάλλῃς πολλὰ ἄσματα· θὰ σε διδάξω ἔτι περισσότερα· θὰ παίζω τὴν κιθάραν καὶ θὰ με ἀποκαλῆς πατέρα.»

Ἡ πτωχὴ Γερτρούδη ὤφειλε νὰ ὑποκύβῃ καὶ ὑπεσχέθη μετὰ τρέμουσαν φωνὴν ὅτι θὰ πράξῃ τὸ αἰτούμενον, ὡς καὶ ἐπραξεν. Ὅπου ἐπορεύοντο οἱ δύο οὗτοι ξένοι, πᾶς τις ἐθαύμαζε τὴν ὠραίαν μικρὰν κόρην, τὴν ἔχου-

σαν χλωμόν τὸ πρόσωπον, κατηφῆ τὴν ὄψιν καὶ λυπημένους τοὺς συμπαθεῖς τῆς ὀφθαλμοῦς. Ὅταν ἐψαλλεν, αἱ διαβάται διέκοπτον τὸ βῆμα, καὶ ἴσταντο ἀκουσίως, ὅπως ἀκούσῃ τὴν μελωδικὴν τῆς φωνῆν, τοὺς γλυκυτάτους ὕμνους τῆς.

**

Ἐν τούτοις, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Γερτρούδης ἦσαν περίλυποι ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ τέκνου των. Πάντες ἐν τῷ χωρίῳ ἠγάπων τὴν μικρὰν Γερτρούδην καὶ ἐμοθυμαδὸν ἐφέροντο πάντες πρὸς ζήτησιν τῆς, ἀλλ' εἰς μάτην. Οἱ ταλαιπώροι γονεῖς ἐν ἀπογνώσει ἐνόμισαν τέλος ὅτι τὸ μικρὸν των κοράσιον θὰ ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμόν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Γερτρούδη ἀπεχωρίσθη αὐτῶν, τὰ πάντα μετεβλήθησαν ἐπαισθητῶς, ἐπὶ τὰ χεῖρω ἀείποτε βαίνοντα νόσος ἐπὶ τῶν ζώων των πεσοῦσα, ἐξωλόθρευσε τὸ πλεῖστον αὐτῶν τὰ δὲ προϊόντα, κατὰ πολὺ ὀλιγοστεύσαντα, κατέστησαν αὐτοὺς ἀνικάνους πρὸς ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων διδ, μέρος τῆς γῆς των ἐπωλήθη καὶ ἡ μὴ συμφορὰ ἔβαινε παρὰ τὴν ἄλλην, ἕως οὗ μετὰ δέκα ἀπὸ τῆς ἀπωλείας τῆς Γερτρούδης ἔτη, ἀπώλεσαν τὰ πάντα.

Ἐκάθηντο ἐσπέραν τινὰ περίλυποι ἐν τῇ μικρᾷ των καλύβῃ, ἥτις τώρα παρίσταται γυμνὴ καὶ σκοτεινὴ. Ὁ φθινοπωρινὸς ἄνεμος πνέει ψυχρὸς καὶ οὗτοι δὲν ἔχουσι πῦρ ἡ μήτηρ φέρει τὸ νεώτερον αὐτῆς τέκνον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ ὁ πατὴρ καταβεβλημένος στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν παραθύρων. Παρίσταται εἰκὼν μεγίστης ἀπελπίσεως.

«Ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει περισσότερα δυστυχήματα παρ' ὅ, τι δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν, εἶπεν οὗτος ἐπὶ τέλους ὑπέφερα τὰ πάντα μετ' ὑπομονῆς, ἀλλὰ τώρα! πᾶσα ἐλπίς μ' ἐγκατέλειπεν.»

«Μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησεν ἡ σύζυγός του εὐμενῶς, τὰ πάντα δύνανται νὰ γίνωσι καλὰ καὶ ἀλάλη!» Ἀλλ' ἐνῶ οὕτω ὠμίλει, ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πέριξ συμπλέγματος τοῦ ἀπαθοῦς εἰς τὰ δεινὰ των, καὶ δάκρυ κυλισθὲν ἀπέπηγ ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ μικροῦ τῆς.

«Ὅθι πάνε καλὰ τῇ ἀληθείᾳ! ἐπανέλαβεν ὁ σύζυγός τῆς μετ' ἡλῶτα, ὅστις ἐτρέμαξε σχεδὸν τὴν σύζυγόν του, τίποτε δὲν βραίνει καλῶς ἀφ' οὗ χρόνου ἐχάσαμεν τὸ παιδί μας. Αὐριον θ' ἀναγκασθῶμεν ἴσως νὰ ἀφῶσμεν καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει τί θὰ γίνωμεν.»

Ἄμωξα ἔστη πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος ἐγείρεται τῆς ἔδρας του καὶ τρέμων κραυγάζει: Νὰ ἦλθον ἤδη, θὰ ἔχωσιν ἄραγε τὴν σκληρότητα νὰ μᾶς ἐκδιώξωσιν ἀπόψε;

Νέα ὠραία, λεπτοφουεστάτη, ἴσταντο ἐκεῖ, παρὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦτο λυκαυγᾶς, περιστοιχομένη ὑπὸ ὀμίλου θαυμαστῶν ἡ κυρία αὕτη φαίνεται πολὺ συγκεκινημένη, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς δὲν δύναται νὰ ὀμιλήσῃ, ἕως οὗ τέλος ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς διότι ἡ κυρία ἐκεῖνη ἦτο ἡ Γερτρούδη, τὸ κλαπὲν κοράσιον. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὰ πάντα ἦσαν εἰς σύγχυσιν ἡ πτωχὴ μήτηρ ἀνεστέναξε τὸ νήπιον ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ Γερτρούδη πρώτη συνελθοῦσα καὶ πείσασα τοὺς ἄλλους νὰ καθίσωσι, τοῖς διηγεῖται τὴν παράδοξον ἱστορίαν ἥτις τῇ συνέβη.

Ἐπὶ δύο ἔτη διηγετο πλάνητα βίον μετὰ τῶν συντρόφων τῆς αἰ προσδοκίαι αὐτῶν ἐξεπληρώθησαν ἀπέκτισαν ἤδη ἀκριετὰ χρήματα ἡ δὲ Γερτρούδη ἐτρέφετο πάντοτε ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπανακάμψῃ οἴκαδὲ καὶ ἐπέτυχε νὰ κτασθῆται τὸν Μύλλερ

νὰ γράψῃ εἰς τὰς γονεῖς τῆς τι συνέβη ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἐβδομάδας τῇ εἶπεν ὅτι γείτων τις ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολήν του καὶ ἐπληροφόρησε αὐτὸν ὅτι οἱ γονεῖς τῆς Γερτρούδης εἶχον ἀπέλθει εἰς Ἀμερικὴν. ὁ Μύλλερ μετ' ὀλίγον περιέπεσεν εἰς κακὰς συνανατροφὰς καὶ ἐγένετο λάτρης τοῦ Βαχχοῦ τοῦτο ὑπῆρξε τρομερὰ δοκιμασία διὰ τὸ πτωχὸν κοράσιον, διότι οὗτος καθίστατο ἐλεεινότερος ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ τὸ δὲ πάθος του πρὸς τὸ πίνειν κατέστη τόσο ἰσχυρὸν, ὥστε οὐδέποτε σχεδὸν ἦτο νηφάλιος. Ἐσπέραν τινὰ ἐλθὼν εἰς ῥῆξιν μετὰ τινος τῶν συντρόφων του, ἔλαβε κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τοῦ ὅποιου ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὁ θάνατος του.

Οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο τότε εἰς τὴν πτωχὴν Γερτρούδην ἢ τὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ μόνη τὸ ἔργον τῆς ἔμαθε νὰ παίξῃ τὴν κιθάραν καὶ ἀφοῦ ὁ δυστυχὴς αὐτῆς σύντροφος ἐνεταρτάσθη, ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν τῆς ἀγνοοῦσα πάντοτε ποῦ ἐπορεύετο. Ἡμέραν τινὰ ἐπαίξε θλιβερόν τι ἀσμάτιον, ὅτε γέρων τις ἔστη πρὸ αὐτῆς διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν γλυκεῖάν τῆς φωνήν ὁ κύριος οὗτος τῇ ἔκχμεν ἐρωτήσεις τινὰς ἡ Γερτρούδη τῷ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς τῇ προέτεινε νὰ καλλιεργήσῃ τὴν φωνήν τῆς, γνωρίζων ὅτι ἀρκοῦντως ἤθελον ἀνταμειφθῆ αἱ δαπάναι καὶ οἱ κόποι.

Ἐπὶ δύο ἔτη ἡ Γερτρούδη ἐπορίζετο πάσης ὠφελείας ἢν τὰ χρήματ' ἠδύνατο νὰ τῇ προσφέρωσι καὶ ἤδη κατέστη περίφημος ἄιδος ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς δὲν ἠύχαριστοῦτο ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ, ἐν τῇ προσφέρουσι χιλιάδες ἀνθρώπων, ἐν ὅσῳ δὲν ἦτο βεβαία περὶ τῆς εὐτυχίας τῶν γονέων τῆς διὸ ἀποφασίζει ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀμερικὴν πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῶν ὁ καλὸς αὐτῆς εὐεργέτης ἀτέργει νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν ἀπερχομένην εἰς τὴν γενέθλιον χώραν ὅπως λάβῃ πᾶσιν δυνατὴν πληροφωρίαν, ἐκεῖ δ' ὁ Ἱερεὺς τῇ διηγεῖται τὴν λυπηρὰν τῶν γονέων τῆς ἱστορίαν.

Μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας οἱ γονεῖς τῆς Γερτρούδης ἐγκαθίστανται εἰς λαμπρὸν τι κτήμα ἐν τῇ γενεθλίῳ χώρᾳ. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς ἐκπαιδεύονται ἰδίᾳ δαπάνῃ.

Ἡ Γερτρούδη διήλθε δύο εὐτυχεῖς τῆς ἀνοίξεως ὥρας ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστία, καθύτι ὡς ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων τῆς ὤφειλε νὰ διέρχεται τὸν χειμῶνα ἐν μεγαλοουπύλει. Μετὰ ταῦτα, ἔδωκε τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὸν πρῶτον αὐτῆς συμμαθητὴν, τὸν νέον ἱερέα τοῦ γενεθλίου χωρίου, καὶ ὁ πατὴρ τῆς ὠμολόγησε μετ' εὐγνωμοσύνης πολέμιος ὅτι αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ εἰσὶ διάφοροι τῶν ἀπέψεώ μας, διότι πᾶν ὅ, τι οὗτος ἐθεώρει ὡς τὴν μεγίστην αὐτῶν δυστυχίαν, ἀπέβη πράγματι τὸ μέσον δι' οὗ ἡ οἰκογένειά των κατέστη εὐτυχιστάτη.

(Μετάφρ. Ν.Χ. Ἀνδριωτάκη.)

ΝΕΟΛΑΤΙΝΙΚΗ

Μετὰ τὴν Βολαπουικὴν νέαν γλῶσσαν, ἥτις ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ καταστῇ παγκόσμιος, ἐκθρονίζουσα ὅλας τὰς ἄλλας, ἰδοὺ μίαν ἄλλη γλῶσσαν, ἡ νεολατινικὴ, ἀξιοῦσα νὰ ἐκδιώξῃ ἐκείνην, μέχρις οὗ ἄλλη τις πλασθῇ ἀξιοῦσα νὰ ἐκδιώξῃ ταύτην, καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρις οὗ κάθε ἄνθρωπος ἐφεύρῃ μίαν ἰδιωτικὴν γλῶσσαν... πρὸς ἀπλοποίησιν τῶν γλωσσῶν! Ἐν τῷ μεταξῷ, πληροφωρία τις περὶ τῆς νεολατινικῆς δὲν πιστεύω νὰ ἦνε περιττὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστ' τῆς «Φιλολογικῆς». Κυ-